

ОРАЧЪ.

Кога времето настане
нивитъ да се орагъ,
трѣбва рано да се стане,
волове да се поятъ.

После впрѣгамъ ги въ хомотя,
крѣстъ направя и ора,
хвѣрлямъ семе и работя —
чакъ доде се уморя.

А пъкъ Господь отъ небето
семето ще разплоди,
и до друго топло лѣто
моя трудъ ще награди.

Ив. Вазовъ.

Чудно избавление.

Преди много, много години
единъ царь бѣгалъ заедно съ
едного отъ вѣрнитъ си слуги. Тѣ
едвамъ се спасили отъ битката и
сега търсѣли кжде да се скриятъ.

Капнали отъ умора и гладъ,
тѣ се скитали доста, безъ да смѣятъ
да влѣзатъ въ нѣкоя кѣща. На-
влѣзли въ гората. Следъ дълго
лутане, стигнали до една пещера.

— Да се скриемъ тукъ! — ка-
заль слугата. — Може би, така ще
се отървемъ отъ неприятелитъ.

— Никаква надежда нѣмамъ! —
рекълъ царьтъ. — Омразата ще изо-
стри очитъ имъ.

— Не се бой господарю! — ка-
заль вѣрниятъ слуга. — Надѣвай
се Богу! Богъ ще изпрати ангели
да ни избавятъ.

Рано сутриньта скрититъ въ
пещерата чули стѣпки. Нѣкой при-

ближавалъ. Това били двама не-
приятелски войници, които на-
истина търсѣли царя.

— Ето тукъ пещера! — изви-
калъ единиятъ. — Може да е скритъ
вжтре!

— Че какъ може това? — от-
върналь другиятъ. — Слѣпъ ли си?
Не виждашъ ли паяжина на устието
на пещерата? Паяжината е непо-
кѣтната и показва, че никой не е
влизалъ!

Тѣ си отминали и царьтъ билъ
спасень!

Презъ нощъта единъ паякъ
билъ си изплѣлъ тънка мрежа и
замрежилъ устието на пещерата.

— Вижъ, господарю, — казалъ
слугата, — Богъ изпрати паяка, за
да ни избави отъ неприятеля! . . .

Отъ английски: Х. У.

„Който се Господу надѣва, блаженъ е“

(Библията: Притчи, гл. 16, ст. 20).